

порадвайте се на пролѣтѣта. Тя е само за младитѣ.
Бистра кимва на Еремия и излизатъ.

Х.

Инокентий е самъ,

Дълго безъ да се помръдне, стои вслушанъ
въ стѣпкитѣ на излѣзлитѣ. Настава тишина въ цѣ-
лия метохъ и той унесено се загледва въ портрета.
Лицето му осѣнява тиха тъга и незабѣлѣзано взи-
ма цигулката.

Отъ начадо лжкатъ се движи не увѣрено, но
колкото се вгледва въ очитѣ на портрета, ржката се
униса; струнитѣ сѣкашъ се развълнуватъ, почватъ
да въздишатъ и откъснатитѣ, като че отъ глѣбини-
тѣ звуци плавно се зацриливатъ единъ слѣдъ другъ.

Изпърво мелодията напомня позната пѣсень:
нѣщо като на прощаване, но мигъ слѣдъ мигъ се
възмогва новъ възгласъ на нѣкакво стенание на по-
къртена душа. Струнитѣ почватъ да говорятъ задъ-
хано, глухо, натъжжено до болка —

Той се разтреперва; задавятъ го сълзи, рж-
ката се подсича и съ подкосени стави се отпуща
прѣдъ портрета разхълцанъ.

